

*Paranoia a tajemství,
základní suroviny
receptu na vzrušující thriller!*

KATARINA EKSTEDT
ANNA WINBERG SÄÄF

Jih

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Katarina Ekstedt, Anna Winberg Sääf
Jih – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Katarina Ekstedt
Anna Winberg Sääf

Přeložila Petra Hesová

≡ KNIHA ZLIN

Tato kniha je fiktivní dílo. Všechna jména a události zde popsané pocházejí z per autorek a případná podobnost se skutečnými lidmi, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Jakmile nejdete do extrému, tak si lidi budou ulehčovat práci, protože se vás bojí.

Marco Pierre White

Prolog

Alex zapíná starou televizi. Chvilí trvá, než se obraz uklidní. Bere do ruky mísu pomerančů na džus a v pozadí přitom tiše běží zprávy. Housky, které nechal kynout přes noc, se právě dopekly a kuchyní se line vůně čerstvého pečiva.

Rozhlédne se po krajině, která se začíná probouzet k životu, pělí pomeranče, jeden po druhém je vkládá do lisu a přitom sleduje hejna ptáků na obloze a poslouchá křik velkých hus táhnoucích k jihu. Sofi dosud tvrdě spí, včera měli plno práce, ale hosté se tvářili spokojeně.

Jejich první léto na Ölandu se navzdory událostem, k nimž došlo na jaře, vydařilo víc, než si dokázali představit. Moderátorku, která předčítá televizní zprávy, poslouchá jen na půl ucha. Pak se však ozve něco, co ho přiměje vzhlednout od práce, a pohled mu padne na lištu na spodní straně obrazovky. *„Vrtulník, kterým letěl finančník Carl Duwal, nalezen.“*

Alex se zarazí. Třesoucíma se rukama tiskne rozpuštěný pomeranč do lisu z nerezové oceli, stále větší silou. Vteřinu není schopen pohybu, ale pak se vrhne po dálkovém ovladači, aby přidal hlasitost. Zvýší ji na maximum.

„Známého finančního magnáta Carla Duwala a jeho syna Theodora Duwala našli horští záchranáři v obtížném terénu jižně od vrcholu hory Kebnekaise. Oba pasažéři jsou zřejmě naživu, ale rozsah jejich zranění není znám.“

Alex se v myšlenkách propadá zpátky do okamžiku, kdy před pouhými několika měsíci musel utéct z luxusní michelinské restaurace Nord. Prchal před Carlovou manželkou Alicí Duwalovou, jejímž osobním kouzlem se zpočátku nechal zaslepit, ale když už nechtěl její hru dál hrát, vyklubala se z ní nebezpečná bestie. Moderátorka na obrazovce předává slovo reportérce, která je na místě a jen horko těžko se v prudkém vichru drží zpříma.

„Vy jste byli u nehody první, co nám o ní můžete říct?“
Velitel záchranářů se tváří sverepě.

„Vyrázili jsme, jakmile letečtí dispečeři ztratili s helikoptérou kontakt. Po objevení místa dopadu bylo okamžitě jasné, že pilot je po smrti. Oba pasažéry jsme ošetřili a následně letecky transportovali do nemocnice.“

„Můžete nám o nehodě říct ještě něco dalšího?“

„Bohužel ne. Zahájíme vyšetřování ve spolupráci s komisí pro letecké nehody, abychom příčinu havárie zjistili.“

Alex pevně sevře utěrku, kterou si předtím osušil ruce. Na leteckých záběrech z místa je vidět zasněžená krajina a v ní hromada zmačkaného plechu, tedy to, co zbylo ze soukromé helikoptéry Carla Duwala. Ze spálených trosk se dosud kouří. *Rozsah zranění zatím není znám.* Alex televizi vypne, jako by tím snad všechno, co před chvílí viděl a slyšel, mohlo zmizet.

Vyběhne do schodů, přistoupí k šatní skříni a sáhne rukou do nejvyšší police. Jen taktak se mu podaří nahmatat, co hledá. Vytáhne hnědou obálku a otevře ji. Je tam. Roztřeseně z ní vyndá flashku se záběry z bez-

pečnostní kamery, na nichž Alice ve vzteku přiznává, že úmyslně způsobila smrt svého mladého milence Gabriela. Tento flash disk je jejich bezpečnostní pojistka. Druhou kopii dostal Carl. Ani on, ani Alice nechtějí, aby se něco takového dostalo na veřejnost. Pověst rodiny Duwalových ani budoucnost Theodora jakožto dědice rodu impéria nesmí nic poškodit. Je možné, že Carl na Alici uhodil a záznam jí ukázal, aby prosadil rozvod?

Alex hledí do prázdna. Je skálopevně přesvědčený o tom, že pád helikoptéry nebyl žádná nehoda. Alice tak zabila dvě mouchy jednou ranou. Nebude se muset rozvádět a tragédie navíc zastíní i nepravosti, k nimž v Nordu docházelo a které Alex se Sofi pustili do tisku. Alex se po přítelkyni po očku ohlédne. Dívka stále spí. Zmocňují se ho obavy. Alice se očividně neštítí ničeho, když se potřebuje zbavit lidí, kteří jí stojí v cestě. Má to jediný háček, vzpomene si Alex na záběry havarovaného vrtulníku. Nepočítala totiž s tím, že by to někdo z cestujících přežil.

O devět měsíců později

„Pojďte ochutnat!“

Jakmile Alex vstoupí do kuchyně, uvolní se. Tady se cítí doma.

Pokyne na pozdrav kuchařce Tess, která hbitě nachystá sousto na ochutnání a vzápětí podává reportérce vidličku s kouskem plněného bramborového knedlíku zalitého máslem a posypaného hrstkou brusinek. Alex pozoruje, jak si žena bez váhání vkládá celý výtvar do úst. Teď přijde okamžik, kdy směsici chutí ucítí na patře, a právě o ten mu jde. O upřímnou odezvu, nevědomý výraz tváře ve chvíli, kdy zakusí, jak se suroviny snoubí s kořením. Slova, která případně budou následovat, už takovou váhu nemají.

V tomto případě Alex ví i bez ní, že jejich tradiční bramborový knedlík upravený po místním způsobu je trefa do černého. Tenké těsto a náplň z kořeněné masové směsi ladir celou zimu. Nakonec se mu to podařilo pomoci tymiánu a šalvěje. Lidé nemají rádi, když se s chutí knedlíku experimentuje příliš – obzvlášť lidé tady na Ölandu. Je tedy potřeba, aby chutnal tak, jak má, jen lépe. Ženina odezva ho nezklame, protože stejně jako všichni hosté, kteří zdejší plněné knedlíky od chvíle, kdy je zařadili na jídelní lístek, ochutnali, se i Maryam usměje od ucha k uchu. Alex jí úsměv oplácí. Ví, že by si ráda přidala.

„Zkuste ho se smetanou,“ nabádá ji a připraví jí na talíř další, s brusinkami, rozpuštěným máslem a kapkou smetany.

„Teda... to je dobrota!“

Alex vidí, jaký má návštěva z jídla požitek, dokonce na chvíli oči a pak mu věnuje obdivný pohled.

„Loni v létě jsme se soustředili na francouzskou kuchyni, ale teď děláme hlavně klasiku ze zdejších surovin, kterou rozvíjíme, abychom jí vtiskli svůj vlastní punc. Chceme podpořit místní výrobce. Pokud budeme spolupracovat a prodloužíme turistickou sezonu, všichni na tom vyděláme.“

Maryam si zapisuje jeho postřehy a přikyvuje u toho. Alex se odmlčí, aby jí dal čas. Pokyne Tess, že se může vrátit k práci, pak se rozhlédne a začne novinářce předvádět kuchyni. Přestože jsou na veškeré vaření v podstatě jen dva, je Alex z práce nadšený. Mezi tímto místem a jeho předchozí stací v Nordu je nebetyčný rozdíl, a právě to ho na tom baví. V michelinské restauraci někdy trávil celé hodiny jen tím, že obíral lístky tymiánu nebo dělal něco podobně piplavého. Zato tady má pod palcem celý proces od začátku až do konce a tomu se nic nevyrovná. Dohlíží na všechno, od nákupu a výběru surovin přes přípravu jídla až po okamžik, kdy se hotový pokrm naservíruje na talíř a odnese hostům.

Spokojeně obchází celou místnost. Většina vybavení otevřené kuchyně je z nerezové oceli, všechno je čisté, jednoduché a promyšlené a má tu k dispozici, co je potřeba. V průběhu minulého roku měli čas dát to tu

opravdu do pořádku. Jediné, co prozrazuje, že stojí v prostorách bývalé stodoly, jsou stěny.

Na pracovní desce před ním leží sada nožů, bezpečně uložená v pouzdru. Je to jeho nejdůležitější majetek. Dál přejíždí kuchyň pohledem, snaží se ji vidět očima novinářky.

Nikdy by nevěřil, že jeho mentorka a spolupracovnice Cina přistoupí na to, že koupí Pacojet 2, luxusní mixér, který používají mimo jiné na přípravu oblíbené zmrzliny. Zpočátku obraceli v rukou každou korunu, jenže některá jídla se nedají dotáhnout k dokonalosti bez potřebných nástrojů.

Novinářku mimořádně zaujme, jak fermentují ölandský hrách rolní neboli pelušku. O výrobě vlastní sójové omáčky Alex snil odjakživa. Zároveň mu však běží hlavou, jaké další povinnosti na něj během dneška čekají. Bude muset důsledněji hlídat nákup surovin. Přechod z luxusní restaurace, kde mohli objednávat v podstatě cokoli bez ohledu na náklady, k provozování vlastního bistra se neobešel bez zádrhelů. Španělská rajčata jsou sice levnější, ale během svého putování z chladničky do chladničky přijdou o velkou část chuti. Alex zalétne pohledem ke skleníku, kde si pěstují vlastní úrodu. Nemůže se dočkat, až rajčata dozrají a bude je moct přidávat do letních salátů.

Všechno si však sami vypěstovat nemůžou, a proto se musí soustředit na to, aby si získal důvěru místních dodavatelů, což mu zaručí dobré ceny. Tady na ostrově je všechno založené na známostech, a i když se Cina

ze svého titulu proslulé restaurátérky zná na Ölandu skoro s každým, je pro ně důležité, aby si postupně vybudovali vlastní vztahy.

Alexe vytrhne ze zamyšlení Maryamin hlas a otázka ho vrátí zpátky na zem.

„Co podle vás způsobilo, že jste si tak rychle získali přízeň hostů?“

S povděkem si od Alexe vezme textilní ubrousek, otře si ústa a pokračuje:

„Pročítala jsem si recenze, které Syd dostal na googlu a tripadvisoru, a ta hodnocení jsou naprosto neskutečná. Vypadá to, že vaše jídlo všichni úplně milují!“

Alexovi několik vteřin trvá, než si v hlavě sesumíruje odpověď. Pečlivě ji zvažuje, aby vyzněla, jak má.

„Ani ve snu nás nenapadlo, že se podnik rozjede takhle rychle. Samozřejmě je za tím spousta tvrdé práce. Máme šikovný personál a Cina, moje učitelka z hotelové školy, je v branži pojem sám o sobě, takže za velkou část úspěchu rozhodně vděčíme jejím zkušenostem.“

Alex se na chvíli odmlčí a vzápětí pokračuje:

„Hodně mě v mé práci kuchaře podporuje. Dala mi volnou ruku, abych to tu rozvíjel podle svého, a nešetří dobrými radami. Zkrátka a dobře jsme sehraný tým. Pak u nás taky bylo několik místních celebrit a myslím, že svoje možná dělá i fakt, že jsme investovali do venkovní pece na pizzu.“

Maryam pokyvuje hlavou a při zmínce o známých lidech nasadí obzvlášť zvědavý výraz.

„Tak celebrity, říkáte? Někdo z královské rodiny?“

Jezdí přece na léto sem na ostrov, do Sollidenského paláce.“

Alex se zasměje.

„Tak to úplně nevím. Sice se tu samozřejmě zase budou slavit narozeniny korunní princezny Victorie, jako každý rok, ale lidé z těchhle kruhů si vozí vlastní kuchaře.“

Odmlčí se. Možná novinářku jeho povídání příliš nezaujalo, není si jistý, jak má článek vyznít. Rád by její reportáž pomohl zatraktivnit. Maryam znovu přikývne, ale mezi obočím jí naskočí vráska. Snaží se spustit nahrávací aplikaci.

„Nevadilo by vám, kdybych si zbytek rozhovoru nahrála na mobil? Chtěla bych mít k poznámkám i audio podklady, abych nezkomolila citáty a tak podobně. A taky bych ráda udělala fotky. Fotograf, který měl jet se mnou, bohužel onemocněl, ale já jsem zvyklá fotit i sama. Co třeba venku?“

Ukáže k bylinkové zahradě, kde v dlouhých řádcích pěstují šalvěj, mátu, tymián, rozmarýn a nejrůznější další byliny, které se utěšeně rozrůstají.

„Jasně, může být.“

Jakmile opustí kuchyni, Alex znervózní. Se Sofi se celý poslední rok sociálním sítím a rozhovorům vyhýbali, aby k sobě nepoutali pozornost. Byl to záměr, protože nechtěli, aby se vědělo, kam se uchýlili. Navenek byla tvář restaurace Cina. Teď však Alex poprvé od odjezdu z Åre a loňské nehodě Carla s Theodorem začíná věřit, že je Alice opravdu nechá na pokoji. Pořád se ale při sebe-menším šramotu podvědomě ohlíží přes rameno, jestli

za ním někdo nestojí. Teď před začátkem léta se jim veškerá publicita hodí a v redakci *Barometru*, místních novin, si pro tuhle reportáž vyžádali jeho osobně. Respektive, řečeno jejich slovy, „toho kluka z kuchyně“.

Vede novinářku po kameny vydlážděné cestě do zahrady za budovou restaurace. Upraví si rondon, raději se dvakrát ujistí, že nemá nikde žádnou skvrnu, a prohrábne si rukou vlasy. Pak se zlehka opře o nízkou kamennou zídku tak, aby byl v záběru za ním vidět výhled na moře. Přesvědčuje sám sebe, že nemá důvod k obavám, a zároveň se snaží působit uvolněně a vstřícně.

Článek o něm z pera novinářské elévky v letní příloze místních novin určitě neobletí celé Švédsko, a jestli tahle spolupráce přispěje k tomu, že se začátek sezony vydaří a lidé pochopí, že Syd zasluhuje pozornost, bude to stát za to.

Přitom ale... Ne, nebude na to myslet.

Usměje se na Maryam a ta mu naznačí, aby zvedl bradu a trochu se pootočil. I když se po bledě modré obloze jen tu a tam táhne nadýchaná šmouha a jinak svítí slunce, fouká chladný vítr. Klasické červnové počasí na ostrově Öland. Jakmile je focení u konce, posadí se v pergole. Sazenice vinné révy, které Sofi vysadila loni v létě, se už začínají pnout po armaturách, i když je teprve začátek června.

Alex nastaví tvář slunci a připomíná si, o čem se Sofi mluvili. Nejdůležitější je vyzdvihnout, že se jejich bistro pyšní jedinečnou kombinací francouzské klasiky z Cinina repertoáru s lokálními surovinami od zdejších

dodavatelů, a to bez zbytečných příkras. Čisté, jednoduché chutě. Jídlo, za kterým se člověk bude chtít zas a znovu vracet. Jako čokoládové suflé s rakytníkem a zmrzlinou z místní smetany, která už se stihla proslavit široko daleko a spousta lidí kvůli ní vážila desítky kilometrů dlouhou cestu do Näsby na jihu Ölandu a pak ještě kus na východ po hrbolaté štěrkové silničce směrem k moři, kde se nachází Syd.

„Takže, Alexi Andersone, provozujete tento podnik spolu se známou místní šéfkuchařkou Cinou Roosovou a svou přítelkyní... Sofi... A i když fungujete teprve rok, z vašeho jídla se mezi lidmi stal pojem. Jaké to je?“

Podle hlasu je poznat, že Maryam spustila nahrávání, a Alex se nechává strhnout.

„No, co na to říct? Je to úžasné!“ rozhodí rukama. Snaží se dát najevo, jakou vděčnost pociťuje, aniž by to vyznělo jako příliš velké klišé, ale moc se mu to nedaří. Přistihne se, že blábolí. Nakonec zmlkne a složí ruce do klína.

Jedna ruka se mu třese, novinářka na něj však jen povzbudivě kývne, aby pokračoval.

„Všichni, kdo v Sydu pracují, od umývačů nádobí a servírek až po naši kuchařku Tess, nám pomohli dojít tam, kde jsme teď.“

Maryam ani nezvedne oči a hned pokládá další otázku.

„Výborně. Jak jsem zmínila, spousta lidí mluví o vašem skvělém jídle, které jste mi před chvílíčkou dali ochutnat, a to máte na starosti právě vy. Protože jestli jsem to dobře pochopila, tak Cina se teď místo vaření stará spíš o ekonomickou stránku věci?“

„Přesně tak, máte pravdu.“

„Ale jak jste se vlastně vůbec dostal sem na Öland? Předtím jste přece pracoval v michelinské restauraci Nord v Åre. Ta sice kvůli skandálům zavřela, ale doslechla jsem se, že se chystají brzy znovu otevřít.“

Alex se zarazí, jako vždycky když přijde řeč na Nord. Maryam sice sotva vyšla ze školy, ale na rozhovor se očiividně připravila dobře. Lépe než novináři, se kterými v minulosti mluvila Cina. Většina z nich se zabývala buď tím, že Syd leží úplně na jihu Ölandu, a přesto se mu daří přilákat spoustu lidí, nebo tím, jak tvůrčím způsobem Cina nakládá s místními sezonními surovinami. Ani jednoho z nich nenapadlo se zeptat, odkud se vzalo know-how zdejšího kuchaře. Alexovi chtě nechtě vrtá hlavou, jestli si to Maryam nespojila kvůli názvu restaurace. Cině název Syd připadal jako vtipná narážka, zejména proto, že se podnik nachází tak daleko na jihu ostrova. Rozhodla se pro něj dlouho předtím, než Alex se Sofi na Öland dorazili, a za žádnou cenu si svůj nápad nenechala rozmluvit. Hlavně kvůli tomu, že jí Alex se Sofi neprozradili žádné podrobnosti o tom, co všechno se v Nordu stalo.

Alex se zhluboka, ale opatrně nadechuje, doufá, že to není znát. Se Sofi se předem domluvili, co odpovědět, kdyby se jich někdo ptal. Nacvičovali to. Navzdory tomu Alexovi úplně dojde řeč. Potřebuje čas, a tak místo odpovědi vypálí otázku.

„Pardon, úplně jsem se vás zapomněl zeptat, jestli byste si nedala kafe! Pijete černé, nebo s mlékem?“

Maryam se zatváří užasle, ale skutečnost, že se vyhnul jejímu dotazu, nechá bez komentáře.

„S trochou mléka, jestli to nevádí,“ odpoví a pohodlně se uvelebí v zahradním křesle značky Grythyttan.

Alex přikývne, ulevilo se mu, že může zaměřit pozornost na něco konkrétního. Nechává novinářku v pergole, protáhne se bočními dveřmi do kuchyně a pospíchá k baru.

Neříkala náhodou, že se Nord chystá znovu otevřít?

Snaží se vybavit si slovo od slova, co Maryam zmínila, jestli ji třeba jen špatně nepochopil. Dolétne k němu vůně světle pražené kávy, ale před jeho očima se odehrává něco jiného.

Zvuk motoru skútru sílí. Je moc pomalý, pomyslí si Alex, Alice ho dohoní. Klopýtá dál mezi stromy, a když se konečně ocitá na silnici, uvidí čelní reflektory vozu. Skútr už je od něj jen pár stovek metrů a auto míří z opačné strany nezměnnou rychlostí přímo k němu. Na vozovce zůstává plno sněhu s vlhkým štěrkem, takže auto dostává smyk, a právě v okamžiku, kdy je skútr skoro u něj, se řidiči podaří srovnat kola a zastavit. Je to Sofi a Alex ihned naskočí na zadní sedadlo. Než stačí zabouchnout dveře, Sofi dupne na plyn. Ozve se výstřel, který je však mine, a auto sviští plnou rychlostí do Åre Björnen.

Káva se dovařila a Alex se vrací do skutečnosti. I když je v restauraci příjemný chládek, vyrazil mu po těle pot. Odlíje do konvičky mléko. Pak vezme podnos z leštěného vápence, který si nechali udělat na zakázku, a ke dvěma bílým šálkům z hrnčířství Resmo postaví talířek karamelových sušenek. Peče je podle starého receptu od babičky, aby byly náležitě hutné, tak jak to má rád. Zpátky se vrací přes restauraci, kolem úžasného dlouhého stolu, který Sofi vyrobila z kusů starých prken, jež vyplavilo moře, a míří zpět do bylinkové zahrady s výhledem do polí a na Baltské moře za nimi.

„Tady to je. Káva je dost světlá, takže mléko v podstatě není potřeba, ale je to samozřejmě na vás.“

Alex postaví podnos na stůl.

Maryam vypadá, že by ráda hned pokračovala v rozhovoru.

„Takže jste tedy pracoval v Nordu?“

Alex polkne doušek kávy a podívá se jí do očí.

„Ano, přesně tak. Měl jsem to štěstí, že jsem se k nim dostal jako *commis de cuisine*, pomocný kuchař, a lepší školu bych si nemohl přát.“

Cítí, jak se mu zrychlil tep.

Maryam přikyvuje a znovu bere do ruky zápisník. Během rozhovoru už stihla nečitelným rozmáchlým rukopisem popsat tenkou tužkou několik stránek. Alex má

v úmyslu předložit jí připravenou odpověď a doufá, že ji to přiměje přejít k dalším otázkám.

„Možná jste slyšela o Thomasi Turnerovi? Byl v Nordu šéfkuchařem a základy, které jsem se u něj naučil, jsem si přenesl sem do Sydu, ačkoli tu samozřejmě nevaříme na stejné úrovni vzhledem k tomu, že jsme bistro.“

Maryam si znovu něco запиše, Alex se odmlčí a po chvilce pokračuje.

„Po sezoně, kterou jsem v tom hvězdném podniku strávil, mi připadalo, že to stačí, a chtěl jsem získat nové zkušenosti. Mít něco vlastního. V kuchyni, jako byla v Nordu, je člověk jen malé kolečko v soukolí. Proto jsem tam skončil.“

Alex sám slyší, jak naučeně jeho poslední slova vyzněla. Novinářka ochutná sušenku, uznale povytáhne obočí a sklopí tužku.

„Tak jste měl vcelku štěstí, nezdá se vám?“

Alex se zatváří rozpačitě.

„Jak to myslíte?“

„Přece když Nord po té nehodě vrtulníku museli zavřít.“

Alex přikývne.

„Aha, to máte pravdu.“

„Je hrozné, že to Carl Duwal nepřežil.“

Alexovi málem zaskočí a rozkašle se. Takže Carl je mrtvý? O tom neměl ani ponětí, muselo se to stát teprve nedávno. V novinách se o tom sice spekulovalo už od konce léta, kdy k tragédii došlo, ale poslední, co Alex

slyšel, bylo, že Carl leží s těžkými zraněními na speciální klinice někde ve Švýcarsku.

Co na to říct? Sotva může rozhovor přerušit, aby se šel poradit se Sofi nebo Cinou. Sušenka mu vážne v krku. Sáhne po šálku s kávou a přitom si všimne, že se mu trochu chvěje ruka. Od chvíle, kdy odjeli z Åre sem na Öland, se ze všech sil snažil pustit Alici a Nord z hlavy. Hned v prvních dnech řekl Sofi o vztahu mezi ním a Duwalovou všechno, do nejmenších podrobností. Už nechtěl nic skrývat. Pak ji poprosil, ať na to celé zapomene. Nechtěl si připomínat, co se stalo, Sofi však potřebovala vysvětlení. A podpořila ho. Kdo ví, co by si bez ní počal.

A teď je všechno zpátky.

„Taky je hrůza, že u toho byl i Carlův syn Theodor, i když s ním to podle všeho dopadlo líp,“ podotýká Maryam.

Alex ji však neposlouchá. Nedokáže pustit z hlavy, co se právě dozvěděl o Carlovi. Napadá ho, jestli toho Maryam neví víc. Kéž by jí mohl říct, že rozhovor skončil, a vyprovodit ji ven. Místo toho se jen nutí k úsměvu a myšlenkami je přitom u Carla, známého švédského miliardáře a Alicina manžela, z něhož se vyklubal někdo úplně jiný, než Alex čekal. Muž, který se stal klíčem k jeho útěku a svobodě.

Nakonec si odkašle a odpoví:

„Je to strašná tragédie.“

Čeká na další otázku a doufá přitom, že nevzbudil dojem, jako by o Carlově smrti dosud neslyšel. Novinářka

se užuž nadechuje k dalšímu dotazu, když jí do toho Alex vstoupí. Příkřeji, než měl v úmyslu.

„Co se stalo Carlovi, je samozřejmě hrozné, ale co kdybyste se přestala vyptávat na moje působení v Nordu a místo toho se soustředila spíš na současnost?“

Alex se chce jen pohnout z místa, postrčit ji, aby se bavili o Sydu, novém jídelním lístku a bylinkách, které používají, aby v čtenářích novin vzbudil touhu k nim v létě zavítat a objevit jeho jídlo. Začíná se ho zmocňovat stres, nečekal totiž, že se rozhovor tak protáhne. Chce, aby ho Maryam ukončila a on si mohl promluvit se Sofi o tom, co se právě dozvěděl. Ještě ke všemu je na cestě dodávka jehněčího od docela nového dodavatele a on by ji nejraději převzal sám, aby se ujistil, že je maso v odpovídající kvalitě. Zrovna s tímto člověkem totiž bývá těžká domluva, a přestože jehněčí má dobré, Alex si nikdy nemůže být úplně jistý, že dostane, co si objednal.

Celý ten nápad s rozhovorem byla chyba. Neměl se k němu nechat přemluvit. Zároveň je mu jasné, že na Cininých argumentech něco je. Místní noviny nemají zájem psát další článek o ní, a jestli jim to má k něčemu být, potřebují nový úhel pohledu. Reportáž vyjde jako součást letní přílohy, která má velkou čtenost i samostatně, a každá reklama, kterou tu teď Syd dostane zadarmo, je neocenitelná. Potřebují peníze.

Alex vstane a bere vápencový podnos s prázdnými šálky a talířkem, na kterém nezbyl ani drobeček.

„Nechcete vidět zbytek, abych vám mohl říct, jakou máme představu o letním menu?“

Zatímco novinářce ukazuje byliny a vysvětluje, do kterých pokrmů je používá – což je například pečená vodnice s bylinkami nebo jejich letní salát s estragonem –, prohrábne prsty zeminu. Vrchní vrstva je vysušená větrem a Alex si v duchu říká, že si musí vzpomenout a po západu slunce zahradu zalít. Je důležité, aby se voda dostala až ke kořenům, aby si rostliny dokázaly nabrat výživu a vláha se zbytečně neodpařila. Zároveň je třeba být opatrný, protože každá bylina má jiné nároky. O tom ještě před rokem vůbec nevěděl.

Napadá ho, že se tu změnil, sebral odvahu vybudovat něco nového.

První dny po útěku z Nordu a příjezdu k Cině jí lomcovala zimnice. Následovalo několik dnů, kdy jen vysedával uvnitř a civěl z okna k obzoru, kde se rýsoval šedý pruh moře.

Cina jim nechala prostor. Svěřili se jí jen se zlomkem toho, co se stalo, a ona přesto pochopila, že v tuto chvíli potřebují mít čas sami pro sebe. Ani Alex se jí nevyptával na léta před nástupem na hotelovou školu, kdy kvůli problémům s alkoholem přišla o restauraci, ani na dobu, kdy do toho znovu spadla, musela přestat učit a odstěhovala se sem na jih Ölandu. Mezi nimi třemi panovala nepsaná dohoda, že se místo ohlížení zpátky budou dívat dopředu.

Nakonec Cina Alexovi se Sofi navrhla, aby jí pomohli vyklidit starý statek, který zdědila. A tak začali drhnout vápencovou dlažbu, vynášeli ven všechno možné, malovali, dávali dohromady zchátralé budovy a neustále

odváželi nějaké haraburdí do sběrného dvora a díky tomu všemu se Alexovi zase vrátila chuť do života.

Cina si ho střídavě dobírala a komandovala ho, zatímco jejich společný podnik pozvolna získával pevné obrysy. Jejich vztah takhle vypadal odjakživa, Alex ji bral v podstatě jako nevlastní mámu.

A pak tu byla Sofi. Jakmile své city k ní už nemusel dál skrývat a najednou měl po všech těch letech samoty někoho, komu se může svěřit, běželo všechno jako na drátkách.

Posléze společnými silami otevřeli brány své restaurace, s jídelním lístkem, který se jim v tu chvíli zdál ambiciózní, přitom však byl mnohem prostší než ten, se kterým se Alex vytasil letos.

Přestože se bistro soustředilo na francouzskou kuchyni, hosté si oproti předpokladům nejvíc oblíbili hrachovku a palačinky. Netrvalo dlouho a v kuchyni byli čtvrtěk co čtvrtěk v jednom kole, takže museli prodloužit otevírací dobu. Alex zcela podcenil poptávku. První měsíce se během dne šetřil, protože ho v noci pronásledovaly noční můry, v nichž mu Alice ani na okamžik nedala pokoj. Každou chvíli se budil zbrocený studeným potem při představě, že ho její chladné prsty laskají po těle. Sen se opakoval. Byl v něm spoutaný a nahý, nemohl se pohnout a až po probuzení si uvědomil, že v posteli vedle něj neleží Alice, ale Sofi.

Vzpamatuje se, aby Maryam mohl předvést oblíbenou venkovní část kuchyně, kde pod otevřeným krovem zřídili pizzerii. Společnými silami s Cinou a Sofi strhli

všechny příčky a v zadní části podlouhlé budovy postavili velkou pec na dřevo.

„Tuhle část otevíráme samozřejmě jen přes léto. Začínáme příští týden.“

Po několika snímcích na závěr se novinářka konečně loučí. Alex si zhluboka oddechne, zmocňuje se ho dobře známá pulzující bolest hlavy. Dosedne na židli a rozhlédne se po prázdných prostorách bistra. Sofi se podařil ne-jeden úlovek na bleším trhu a všechen nábytek natřela šedou, zelenou a bílou barvou tak, aby spolu jednotlivé kusy ladily. Jeho sen, kterého si vlastně ani nebyl vědom, se stal skutečností, ale přes všechen úspěch pociťuje nebývalý stres a nechápe proč. Vstane, jde do kuchyně a obrátí do sebe sklenici vody. Je možné, že rozhovorem pro noviny otevřel Pandořinu skříňku?

Alex vyjde z kuchyně a míří kolem bylinkové zahrady k dlouhé budově, kterou používají jako sklad. Už několik týdnů se pokouší najít čas na to, aby tu poklidil, ale zatím mu do toho pokaždé něco přišlo. Až se sezona rozběhne, je důležité, aby měli na místě k dispozici veškeré trvanlivé suroviny, ubrousky, čokoládu, olej a tak podobně. Při plně obsazené restauraci nebudou mít čas dělat větší objednávky ani nedejbože zajet něco dokoupit. Do Färjestadenu, kde mají z celého ostrova nejlepší nabídku zboží, je to při letním provozu téměř hodina cesty. Plynulost dopravy navíc často zpomalují kolony karavanů a pak to trvá ještě výrazně déle.

Alex se letmo podívá na telefon. Tři zmeškané hovory. Znovu si po rozhovoru s novinářkou zapíná zvuk, zastaví se a píše textovou zprávu. *„To by mě hodně zajímalo. Kolik jich máš k dispozici?“*

Eric, jak se sýrař jmenuje, provádí různé zajímavé pokusy s plísněmi a tajnými přísadami a Alexe jeho práce fascinuje. Brát zboží od dodavatelů, kteří takto experimentují, je ovšem chůze po tenkém ledě, protože některé z jejich výrobků rozhodně nemají razítko od potravinářské inspekce. Jeho sýry však dosahují mistrovské kvality, srovnatelné s tím nejlepším z Francie. Vzápětí pošle zprávu Sofi. *„Musíme si promluvit, co nejdřív doraz do skladiště.“* Jelikož je pondělí, má většina personálu

volno, až na něj a Tess, která v kuchyni chystá menu na celý týden a testuje různá jídla. Kromě plněných knedlíků mají v plánu vyloupat fazole a nadrobno nasekat petrželku pro výrobu pesta.

Tess se bez něj v kuchyni ale chvíli obejde. Alex vejde do skladu a dává se do úklidu. Hromady navršeného dřeva rychle zmizí. Vlastně by se mu teď hodilo zapnout štípačku a zpracovat všechny větve, které jim zbyly po zimní prořezávce stromů, ale bude to muset nechat na jindy. Přelétne pohledem dlouhé řady pytlů s moukou na pizzu, kanystrů olivového oleje a všeho ostatního, co k restauraci patří. Když několik pytlů odsune stranou, objeví hromadu prázdných lahví a povzdechne si. V časové tísní přivezené věci často jen tak naházeli dovnitř, a tak se tu teď leccos povaluje bez ladu a skladu. Alex má však představu, že se na pořádek musí přísně dbát, aby všechno snadno našli, a navíc měli ve skladišti uklizeno.

Venku sice fouká chladný vítr, ale tady uvnitř je dost teplo. Škvírami mezi prkny proniká dovnitř červenové slunce a jemu po zádech stéká pot. Alex si sundává rondon i s tričkem, které měl pod ním. Co by se nesvlékl do půlky těla? Pak si může dát sprchu. Popadne jeden z pytlů, a když ho vleče stranou, cítí, jak se mu napíná hrudní svalstvo. Konečně je na tom fyzicky tak, jak býval těsně po škole, než dostal svou první práci v Kodani.

Najednou sebou trhne, cítí, že ho někdo sleduje. Po zádech mu přeběhne mráz a okamžitě zpozorní. Ustane v práci, ale nemá odvahu se otočit. Vidí před sebou jen jednu jedinou tvář, přesně jako v nočních můrách.

Alice.

Nehýbe se. Mezerami mezi prkny k němu doléhá ševlení větru a v dálce zakřičí pták.

„Nevyděsila jsem tě?“

Ve dveřích stojí Sofi a usmívá se.

„Kdepak. Dobře, žeš přišla,“ odpoví Alex a oddychne si

„Jak dopadl rozhovor?“

Alex cítí ve vzduchu elektrizující napětí, vnímá, jak si Sofi měří jeho obnaženou hrud, ale pak si vzpomene na reportérčina slova. Musí si promluvit. Stočí pohled ke dveřím a ztiší hlas.

„Carl je po smrti.“

Sofi nasadí tázavý výraz.

„Jak to myslíš? Přece to s Theodorem oba přežili, ne?“

„Zřejmě ne. Ta novinářka, co tu teď byla, tvrdila, že je Carl mrtvý, a zdálo se, že má celkem dobrý přehled. Moc se mi nelíbí, že se teď objevíme v novinách...“

Sofi za sebou zavře dveře a posadí se na starou stoličku, kterou používá, aby dosáhla na věci na policích pod stropem. Alex vidí, že přemýšlí, a sám mluví dál, ale z jeho hlasu číší obavy, které se mu nedaří zastřít.

„Carl přece měl tu nahrávku. A teď už zbývá jen ta druhá, kterou máme my, je to naše jediná ochrana.“

„Určitě to nebude tak horké, Alexi. Vždyť jsme po té nehodě tušili, že se něco takového může stát. Kdyby ten důkaz padl Alici do rukou, jistě by se tu už dávno objevila.“

Sofi vstane, přistoupí k němu a uchopí ho za ruce. Hledí mu do očí.

„Musíme žít svůj život. Nemůžeme se věčně jenom schovávat.“

Alex neochotně přisvědčí. Celý poslední rok se drželi až nepochopitelným způsobem stranou všeho dění. Sofi ho pevně objímá a šeptá mu do ucha:

„Kdyby nás chtěla najít, tak už by to udělala, ať jsme, kde jsme. Má na to prostředky. Ale proč by jí na nás teď mělo záležet? Podle mě nás přestala vnímat jako hrozbu.“

Alex se nechce vracet v myšlenkách zpátky a znovu se hrabat ve všem, co se loni na jaře stalo. Raději by sprádal plány na nadcházející léto. Udělal všechno, co mohl, aby rodinu Duwalových dostal z hlavy, a nechce s tím začínat znovu od začátku.

„Kromě toho je to jen jeden článek v místních novinách. Jasně, sice ho asi pověsí i na web, ale do placené sekce. Takže se nestane, že by na něj Alice narazila jen tak náhodou.“

Sofi ho s úsměvem políbí na tvář a nepřestává mu předkládat další a další argumenty.

„Navíc jsi o Nordu přece mluvil jen v dobrém, nebo ne? Tím pádem i kdyby si to Alice navzdory všem předpokladům přečetla, tak jí tam nic nemůže vadit.“

Alex si s hlubokým povzdechem zajede rukama do vlasů. Z nějakého důvodu ho Sofiny logické úvahy pořád zcela nepřesvědčily. Nakonec však přikývne.

„Jo, neměli jsme jinou možnost. Určitě to bude v pohodě. Pustme to z hlavy.“

„A nemohla bych pro tebe něco udělat, když vypadáš tak hrozně napjatě?“

Sofi zajiskří v očích a Alex rázem zapomíná na Alici s Carlem, alespoň na chvíli. Vymáčkne ze sebe úsměv.

„Že bys mi třeba pomohla s úklidem?“

Sofi úsměv oplácí.

„Nejsem na to oblečená.“

Pod světlými letními šaty se jí rýsují prsa. Alex odklídí z lavice pár kanystrů s olejem. Je mu jasné, že Sofi chápe, co má za lubem. Přitáhne si ji k sobě a začne ji líbat na krk. Sofi se tiše zasměje, obejmě ho kolem pasu a zakloní se. Když pak s ústy na jeho krku promluví, zní její hlas hlouběji, skoro chraplavě.

„Ale ale, nechtěl jsi náhodou pracovat, Alexi? Musíš toho spoustu stihnout, když zítra zase máme hosty.“

„Nemůžu si pomoci,“ zašeptá v odpověď.

Chvíle, kdy jsou spolu se Sofi sami, jsou to jediné, co mu pomáhá od neustále se vracejících bolestí hlavy. Jen tehdy se dokáže oprostit od myšlenek na minulost. Začíná ji rozepínat knoflíčky na šatech, až obnaží prsa se vztyčenými bradavkami. Sofi ještě víc přivře dveře do skladu, takže světlo proudí dovnitř jen úzkou škvírkou. Sjede mu teplýma rukama ke stehnům. Pomalu mu stahuje kalhoty a přitom ho líbá na holou hrud. Alexovi se vzrušením zrychlí dech. Cítí nastupující erekci, vyhrne Sofi šaty a stáhne jí kalhotky. Pak ji nadzdvihne a prudce do ní vnikne. Cítí, že je vlhká, pevně ji drží za zadek. Ona ho dychtivě líbá a stále vehementněji hladí po zádech, krku i vlasech. Alex ji nadzvedává v pravidelném rytmu, a když ji zlehka kousne do bradavky, zaryje mu dívka nehty do zad. Tváře jí hoří vzrušením. Je tak nádherná

a ještě nikdy si s ní nepřipadal tak propojený jako právě teď. Možná se přece jen může odvážit doufat, že se léto nakonec vydaří.

Alex smykem zastaví na kameny vydlážděném dvorku obklopeném podlouhlými červenými staveními. Seskočí z kola, dovede ho ke zchátralému plotu a tam ho opře. Téměř okamžitě se ho zmocňuje neklid. Dům, který si se Sofi pronajali od zemědělce Björna, není nijak zvlášť velký a všude kolem něj rostou staré ovocné stromy. A co je nejdůležitější, do Sydu se odsud dá pohodlně dojet na kole.

Už ve chvíli, kdy ho loni na podzim spatřili poprvé, jim domek připadal dokonalý a Alex se tu cítí opravdu příjemně. Po příjezdu na Öland zpočátku přespávali v chatce za restaurací, což přes léto šlo, ale jakmile na-dešel čas podzimních bouří, situace se změnila. Takže když se Cina dozvěděla od Björna, že se mu zrovna odstěhovali nájemníci, připadalo jim to jako dar z nebes. Domek si navíc pronajali i s vybavením a neuvěřitelně levně, což jim přijde vhod, protože přes den stejně většinu času tráví v Sydu.

Alex se zrovna chystá zasunout klíč do zámku, když si všimne, že dveře jsou pootevřené. Jakmile do nich strčí, nehlučně povolí. Nejdřív mu bleskne hlavou, že se Sofi možná pro něco vracela a měla tak naspěch, že zapomněla zamknout a nevšimla si ani, že za sebou pořádně nezavřela.

„Haló, Sofi, jsi tu?“

Jakmile Björna požádali o klíče od domu, rozesmál se, ale když mu došlo, že to není vtip, donesl jim starý kroužek se dvěma klíči. Tady na jihu se zamykání očividně nenosí. Místní kolikrát nechávají odemčeno, i když odjedou do zahraničí. Björn bydlí se svým dospělým synem, mají hospodářství hned vedle. Björn na statku vyrostl a kromě zemědělství pracuje na částečný úvazek jako hasič. Alex má tušení, že u nich doma se také nezamyká.

Znovu zavolá Sofino jméno. Bez odezvy.

Dveře se otevírají dovnitř. Rozrazí je úplně, aby mohl rychle utéct, kdyby uvnitř někdo byl. Je možné, že se k nim někdo vloupal? Vyhlédne do dvora, ale nikde nikdo. Nevidí ani žádné neznámé auto nebo jiné vozidlo.

Při jízdě domů se snažil zaplašit myšlenky na Carlovu smrt a co by to pro něj a Sofi mohlo znamenat. Potlačit je a vytěsnit. Jenže tyto úvahy se mu během krátké cesty na kole obloukem vracely, úplně jako pedály, které se točí pořád dokola.

Alex se zastaví na prahu a naslouchá. Za domem se rozkládají světlezelené plochy polí, v nichž tu a tam prosvítají jako červené kaňky rozkvétající vlčí máky. Panuje bezvětří, takže neslyší nic jiného než svůj vlastní dech. Náhle ticho prořízne skřek a Alex okamžitě ztuhne. Vzápětí si však všimne ptáka, který se s křikem vznesl k nebi z hlohového keře.

Alex udělá pár kroků směrem dovnitř. Všude je ticho. Nezvyklé ticho. Když mu při dalším pohybu vrzne pod nohama prkno v podlaze, má pocit, že se zvuk vrací ozvěnou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Jih**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.